

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Sfk/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200359
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:7020200359.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a zo sudcov JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. a JUDr. Michala Dzurdzíka, PhD., v právnej veci žalobcu: NETTIX, s.r.o., Skladná 6, Košice, IČO: 36 851 701, právne zast. JUDr. Ivo Babjak, advokát, so sídlom Sovietskych hrdinov 200/33, Svidník, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 100693624/2020 zo dňa 17. marca 2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. KE-8S/76/2020-66 zo dňa 24. septembra 2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi finančnej správy

1. Rozhodnutím č. 104449196/2016 zo dňa 12. decembra 2016 Daňový úrad Košice podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 51.739,17 eur za zdaňovacie obdobie december 2011. Žalovaný rozhodnutím č. 345002/2017 zo dňa 7. apríl 2017 zrušil rozhodnutie správca dane a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne správca dane vo vyrubovacom konaní rozhodnutím č. 102452974/2019 zo dňa 28. októbra 2019 určil žalobcovi rozdiel v sume nadmerného odpočtu 51.739,17 eur za obdobie december 2011. Žalobcovi bol vyrubený uvedený rozdiel v dôsledku neuznania práva na oslobodenie od DPH z intrakomunitárneho dodania tovaru (kryštálového cukru). Žalovaný rozhodnutím č. 100693624/2020 zo dňa 17. marca 2020 potvrdil rozhodnutie správca dane.

II. Konanie pred správnym súdom

2. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na Krajský súd v Košiciach. Žalobca namietal nezákonnosti v postupe správca dane, ktorý prerušil daňovú kontrolu na dobu dlhšiu, ako to umožňuje Nariadenie Rady (EÚ) č. 904/2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty. V dôsledku nezákonného prerušenia došlo aj k porušeniu lehoty uvedenej v § 46 ods. 10, podľa ktorej je lehota na vykonanie daňovej kontroly najviac jeden rok odo dňa jej začatia.

3. Podľa žalobcu žalovaný konal v rozpore s § 68 ods. 3 v spojení § 74 ods. 3 Daňového poriadku, keď zrušil rozhodnutie správca dane a nariadil správcovi dane vykonať dokazovanie vo vyrubovacom konaní. Podľa žalobcu bol žalovaný povinný podľa § 74 ods. 3 Daňového poriadku vykonať dokazovanie sám v rámci odvolacieho konania. Žalovaný zároveň oprel svoje rozhodnutie o neúčinný právny predpis. Žalobca tiež namietal nevysporiadania sa žalovaného v napadnutom rozhodnutí s odvolacími námietkami žalobcu, týkajúcimi sa aplikácie rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžfk/62/2018, sp. zn. 6Sžfk/40/2018, sp. zn. 8Sžfk/1/2018.

4. Správca dane ďalej podľa žalobcu pochybil aj tým, že nezabezpečil prítomnosť svedka pána H. a zopakoval, že splnil všetky podmienky pre uplatnenie práva na oslobodenie od dane. Na záver poukázal

na závery Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorých možnosť zamietnuť nárok na oslobodenie od dane je podmienená povinnosťou daňových orgánov preukázať objektívne skutočnosti, že si daňový subjekt uplatňujúci nárok na oslobodenie od dane nesplnil povinnosti, ktoré mu boli uložené v oblasti dokazovania, alebo že vedel alebo mal vedieť, že plnenie, ktoré uskutočnil, bolo súčasťou podvodu, ktorý spáchal nadobúdateľ, a neprijal všetky opatrenia, ktoré od neho bolo možné rozumne požadovať na zabránenie jeho vlastnej účasti na tomto podvode.

5. Žalovaný vo vyjadrení zotrval na svojich tvrdeniach. Dal za pravdu žalobcovi, že žalovaný v časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 43 ods. 5 písm. c) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení, ktoré v čase uskutočnenia obchodu ešte nebolo v zákone uvedené. Táto skutočnosť však podľa názoru žalovaného nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, pretože žalovaný vo svojom rozhodnutí poukázal aj na nesplnenie tých podmienok oslobodenia od dane zo strany žalobcu, ktoré boli vyžadované v zákonnej úprave platnej v čase, kedy mal byť deklarovaný obchod uskutočnený, a na ktoré upozornil vo svojom rozhodnutí správca dane, a to § 43 ods. 5 písm. a) cit. zák.

6. Žalovaný tiež poukázal na odôvodnenie žalobou napadnutého rozhodnutia, z ktorého je zrejmé, že žalobca síce k faktúram predložil prepravné doklady CMR, ale absentuje v nich presný údaj o mieste určenia (ulica, súpisné číslo) pre správnu identifikáciu miesta vyloženia tovaru, čím nebola splnená jedna z podmienok oslobodenia od dane, ustanovená v § 43 ods. 5 zákona o DPH.

7. Vo vzťahu k nezabezpečeniu svedka žalovaný uviedol, že zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokým sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu uvádzané ním v daňovom priznaní, pokiaľ skutkové zistenia spochybňujú tvrdenia daňového subjektu o uskutočnení obchodov tak, ako boli deklarované. Je to predovšetkým daňový subjekt, ktorý musí preukázať splnenie zákonných podmienok pre oslobodenie od dane.

8. Správny súd rozsudkom žalobu zamietol. Námietku žalobcu ohľadom nezachovania jednoročnej dĺžky konania daňovej kontroly pre nedôvodné prerušenie kontroly považoval za nedôvodnú. Podľa názoru správneho súdu, pre ustálenie obdobia, kedy prebieha medzinárodná výmena informácií je v zásade rozhodným čas predloženia žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií zo strany správcu dane žalovanému a nie samotné odoslanie tejto žiadosti zahraničným orgánom finančnej správy zo strany žalovaného. Zároveň podľa správneho súdu nie je možné vylúčiť danosť takých individuálnych okolností konkrétnej veci, ktoré by umožňovali obdobie, ktoré márne uplynie (od doručenia žiadosti správcu dane o medzinárodnú výmenu informácií žalovanému do jeho predloženia zahraničným orgánom), hodnotiť ako neprípustné zaťažovanie daňových subjektov neprímeranými časovými odstupmi pri realizácii týchto úkonov orgánmi finančnej správy s dôsledkami na zákonnosť prerušenia daňovej kontroly v takomto období. V posudzovanej veci však podľa správneho súdu nebolo potvrdené ani len márne plynutie takéhoto obdobia.

9. Správny súd nevyhodnotil ako dôvodnú ani námietku nevysporiadania sa žalovaného v napadnutom rozhodnutí s odvolacími námietkami žalobcu, osobitne týkajúcimi sa aplikácie rozsudkov Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžfk/62/2018, sp. zn. 6Sžfk/40/2018, sp. zn. 8Sžfk/1/2018 na konkrétny prípad. V prvom rade podľa správneho súdu prezentovanie citácií všeobecných záverov súdnych autorít v odvolaní bez premietnutia, v čom konkrétne vidí odvolateľ rozpornosť záverov napadnutého rozhodnutia s týmito závermi, nie je možné považovať za odvolaciu argumentáciu konkrétnu a preskúmateľnú, s ktorou by sa odvolací orgán bol povinný zaoberať. Už len z tohto dôvodu nemôže obstáť námietka žalobcu o nevysporiadaní sa žalovaného s týmito citáciami a poukazmi v odvolaní. Zároveň správny súd podotkol, že ak samotný žalobca nezotrval v súdnom konaní na svojich námietkach v súvislosti so zachovaním lehôt medzinárodnej výmeny informácií stanovených v nariadení v nadväznosti na závery rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, C-186/20 Hydina SK, potom namietané nevysporiadanie sa žalovaného s jeho odvolacou námietkou poukazujúcou na skoršiu judikatúru sa aj z tohto dôvodu javí ako nedôvodné.

10. Správny súd sa stotožnil so záverom správnych orgánov, že uvedenie samotného názvu mesta či obce v Maďarsku bez označenia ulice, čísla a pod. nie je možné považovať za naplnenie požiadavky uvedenia miesta určenia tovaru v takomto doklade. Správny súd sa vyjadril aj k námietke ohľadom aplikácie neúčinného právneho predpisu žalovaným. Aj keď právna úprava v rozhodnom období v § 43 ods. 5 písm. a) zákona o DPH výslovne neuvádza požiadavku na predloženie kópie dokladu o preprave tovaru, v ktorom je potvrdené odberateľom alebo osobou ním poverenou prevzatie tovaru v inom členskom štáte, ako je tomu v neskoršej úprave v § 43 ods. 5 písm. b) zákona o DPH, nie je možné opomenúť, že jedným z podstatných údajov, ktorý má obsahovať doklad o medzinárodnej nákladnej doprave (CMR) tak v rozhodnom čase a totožne aj neskôr, bolo práve potvrdenie prevzatia tovaru odberateľom alebo ním poverenou osobou. Požiadavka, aby doklady tieto údaje obsahovali, implicitne

vyplýva zo samotných podstatných údajov týchto dokladov. V žalobcom predložených dokladoch však tento údaj absentuje.

11. Vo vzťahu k nezabezpečeniu svedka správny súd uviedol, že zo žalobnej argumentácie nie je zrejmá príčinná súvislosť so samotnými závermi o nesplnení podmienok oslobodenia a z toho dôvodu sa javí táto časť žalobnej argumentácie nepreskúmateľná a už z toho dôvodu nedôvodná. Námietky ohľadom toho, že maďarskí odberatelia nadobudli právo nakladať s tovarom ako vlastníci, zaviazali sa tovar prepraviť do Maďarska, a preto si žalobca predložením prepravných dokladov (CMR) splnil svoje zákonné povinnosti k preukázaniu práva na oslobodenie od dane a svoju dôkaznú povinnosť a nedostatky na strane maďarských odberateľov a prepravcov mu nemôžu byť pripisované na ťarchu, považoval správny súd za zmatečné. Zo žalobcom predložených CMR dokladov k jednotlivým faktúram vyplýva, že odosielateľom tovaru bol samotný žalobca, čo vylučuje, že by bol tovar v dispozícii maďarských odberateľov na začiatku, či počas tvrdenej prepravy, resp. že by sa maďarskí odberatelia zaviazali tovar prepraviť a tým mohli nadobudnúť právo nakladať s tovarom ako vlastníci pred jeho samotným prevzatím.

12. Na záver správny súd uviedol, že pokiaľ žalobca poukazuje na vedomostnú zložku účasti na podvodnom konaní ako podmienku neuznania oslobodenia, resp. jej absenciu správny súd zdôrazňuje, že v danom prípade bolo neuznanie práva na oslobodenie odôvodnené správcom dane a žalovaným nesplnením hmotnoprávných podmienok a nie podvodným konaním, čo sú dve odlišné a vylučujúce sa dôvody neuznania. Vedomostná zložka môže byť relevantná výlučne pri daňovom podvode ako dôvodu neuznania oslobodenia.

III. Kasačná sťažnosť a konanie na kasačnom súde

13. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca v postavení sťažovateľa včas kasačnú sťažnosť z dôvodu, že správny súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP). Sťažnostným návrhom sa sťažovateľ domáhal, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správcu dane a vec vráti správcovi dane na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhal priznania nároku na náhradu trov konania.

14. Sťažovateľ namietal, že správny súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal so žalobnou námietkou, podľa ktorej žalovaný svoj záver o správnosti postupu správcu dane odôvodnil neúčinným právnym predpisom. Podľa sťažovateľa správny súd na jednej strane tvrdí, že okrem faktúr a CMR dokladov, na ktorých bolo uvedené miesto určenia vo forme názvu mesta či obce, žalobca žiadne doklady a dôkazy preukazujúce dodanie tovaru do Maďarska nepredložil, pričom samotný správny súd priznáva, že žalobca predložil doklady o úhradách predmetných faktúr jeho odberateľmi, ale dôvod, pre ktorý tieto doklady nepovažuje za iné doklady v zmysle § 43 ods. 5 písm. d) zákona o DPH, správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku neuvádza.

15. Sťažovateľ následne poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SfK/23/2023 zo dňa 27. júna 2024. Sťažovateľ v nadväznosti na citovaný rozsudok zopakoval, že splnil všetky hmotnoprávne podmienky pre priznanie oslobodenia od dane pri intrakomunitárnom dodaní tovaru.

16. Podľa sťažovateľa ani zo Smernice 2006/112/ES a ani z ustanovenia § 43 ods. 5 zákona o DPH v znení platnom v decembri 2011 nevyplyva, že označenie ulice a čísla v meste určenia je hmotnoprávnou podmienkou pre priznanie oslobodenia od dane pri intrakomunitárnom dodaní tovaru. Sťažovateľ z toho dôvodu namietal správnosť právneho posúdenia veci správny súdom a zároveň opakovane poukázal na nevysporiadanie sa so žalobnou námietkou o aplikácii neúčinného právneho predpisu zo strany žalovaného.

17. Sťažovateľ rozporoval aj závery správneho súdu ohľadom toho, že nebola daná príčinná súvislosť žalobnej námietky ohľadom nezabezpečenia svedka so splnením podmienok na oslobodenie od dane. Podľa sťažovateľa mal svedok potvrdiť vykonanie prepravy, a preto je príčinná súvislosť nad mieru zrejmá a nespochybniteľná. Namietal tiež, že správca dane mal z medzinárodnej výmeny informácií informáciu o tom, že vodič prepravcu GLOBAL EAST Kft potvrdil, že vykonal prepravu, uviedol, že šoféroval vozidlo, prepravil kryštálový cukor na paletách z Komárna do Alsónémedi. O týchto zisteniach nevykonal správca dane žiadne ďalšie dokazovanie, čo je v rozpore s právnym názorom uvedeným v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 30/2018 zo dňa 30. januára 2019.

18. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný zopakoval, že uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj v tom čase neúčinné ustanovenie 43 ods. 5 písm. c) zákona o DPH, avšak poukázal aj na nesplnenie tých podmienok oslobodenia od dane zo strany sťažovateľa, ktoré boli vyžadované v zákonnej úprave platnej v čase, kedy mal byť deklarovaný obchod uskutočnený, a na ktoré upozornil vo svojom rozhodnutí správca dane

(§ 43 ods. 5 písm. a) zákona o DPH). Zároveň žalovaný v žalobou napadnutom rozhodnutí uviedol, že rozhodujúcou skutočnosťou, pre ktorú správca dane nepriznal žalobcovi právo na oslobodenie od dane pri deklarovanom dodaní tovaru odberateľom v Maďarsku bola skutočnosť, že daňový subjekt porušil ustanovenia § 43 zákona o DPH, t. j. ako rozhodujúcu skutočnosť neuvádza výslovne porušenie § 43 ods. 5 písm. c) citovaného zákona.

19. K rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/23/2023 zo dňa 27. júna 2024 žalovaný uviedol, že tento nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec. V predmetnom rozsudku kasačný súd uviedol, že len na základe formálnej vady - nesprávne uvedenému odberateľovi tovaru v Českej republike na vystavených dokladoch, nemožno neuznať uplatnené daňové oprávnenia. V prejednávanej veci však sťažovateľ splnil iba podmienku, že dodávateľom musí byť osoba registrovaná pre DPH v tuzemsku a má postavenie platiteľa dane.

20. Žalovaný ďalej priblížil, že prepravca EUROMAX-TRANS s.r.o. vo svojom súhrnnom výkaze za december 2011 uviedol dodanie pre odberateľa v Rakúsku, žiadne doklady o uskutočnení prepravy do Maďarska neposkytol, prepravca GLOBAL EAST Kft. prostredníctvom bývalého riaditeľa a prostredníctvom osoby vodiča síce prepravu ústne potvrdil, ale k preukázaniu uskutočnenia prepravy nebolo predložené potvrdenie o prevzatí tovaru odberateľom uvedeným na faktúre alebo osobou ním poverenou, nebol predložený žiadny dokument potvrdzujúci úhradu, vodič, ktorý mal prepravu uskutočniť si nepamätal, kde presne, v akom množstve bol tovar vyložený, kto vyplnil prepravný doklad CMR.

21. Žalovaný zotrval na tom, že sťažovateľ síce k faktúram predložil prepravné doklady CMR, ale absentuje v nich presný údaj o mieste určenia (ulica, súpisné číslo) pre správnu identifikáciu miesta vyloženia tovaru, čím nebola splnená jedna z podmienok oslobodenia od dane, ustanovená v § 43 ods. 5 písm. a) zákona o DPH deklarovaného obchodu, o ktorej sťažovateľ tvrdil, že ju splnil v plnom rozsahu. Žalovaný nemal preukázané prevzatie tovaru odberateľom, neboli predložené žiadne dodacie listy ani zmluvy, ani zistenia správcu dane z medzinárodnej výmeny informácií nepotvrdili, že deklarovaní odberatelia tovar skutočne prijali. Správca dane tak nemal dostatočne vierohodne preukázané, že dodanie tovaru sa uskutočnilo tak a v takom rozsahu, ako to deklaroval žalobca.

IV. Posúdenie kasačného súdu

22. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP). Vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

23. Hlavnú námietku sťažovateľa predstavuje skutočnosť, že žalovaný mal vo svojom napadnutom rozhodnutí aplikovať právnu úpravu podľa ustanovenia § 43 ods. 5 písm. c) zákona o DPH, ktorá v tom čase nebola účinná. Podľa predmetného ustanovenia je platiteľ povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane potvrdením o prijatí tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou. Napriek tomu, že žalovaný poukázal na podmienku uvedenú v tom čase v neúčinnom ustanovení, tak táto nebola jedinou nespĺnenou podmienkou, pre ktorú žalovaný odoprel sťažovateľovi právo na oslobodenie od dane. Žalovaný vo svojom rozhodnutí poukázal aj na nespĺnenie tých podmienok oslobodenia od dane zo strany žalobcu, ktoré boli vyžadované v zákonnej úprave platnej v čase, kedy mal byť deklarovaný obchod uskutočnený, a na ktoré upozornil vo svojom rozhodnutí správca dane (§ 43 ods. 5 písm. a) zákona o DPH). Zároveň žalovaný v žalobou napadnutom rozhodnutí uviedol, že rozhodujúcou skutočnosťou, pre ktorú správca dane nepriznal žalobcovi právo na oslobodenie od dane pri deklarovanom dodaní tovaru odberateľom v Maďarsku, bola skutočnosť, že daňový subjekt porušil ustanovenia § 43 citovaného zákona, t. j. ako rozhodujúcu skutočnosť neuvádza výslovne porušenie § 43 ods. 5 písm. c) citovaného zákona.

24. Neobstojí ani námietka sťažovateľa, že správny súd sa nevysporiadal s námietkou ohľadom aplikácie neúčinného právneho predpisu. Správny súd sa s uvedenou námietkou dostatočne vysporiadal v odseku 21 a nasl. Správne uviedol, že napriek odkazu na v tom čase neúčinné ustanovenie, žalovaný a správca dane poukázali aj na nespĺnenie ďalších podmienok, pre ktoré nevzniklo právo na oslobodenie od dane. V sťažovateľom predložených prepravných dokladoch je miesto určenia označené iba názvom obce, kam mal byť tovar dopravený. Zároveň správny súd uvádza, že sťažovateľ nepreukázal realnosť prepravy a prevzatia konkrétneho tovaru deklarovanými odberateľmi.

25. Rovnako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že správca dane nemal preukázané prevzatie tovaru odberateľom, neboli predložené žiadne dodacie listy ani zmluvy. Ani zistenia z medzinárodnej výmeny informácií nepotvrdili, že deklarovaní odberatelia tovar skutočne prijali. Taktiež je

z napadnutého rozhodnutia zjavné, že nebolo hodnoverne a bez pochybností preukázané uskutočnenie prepravy, pretože spoločnosť EUROMAX-TRANS s.r.o. vo svojom súhrnnom výkaze za december 2011 uviedla dodanie pre odberateľa v Rakúsku, žiadne doklady o uskutočnení prepravy do Maďarska neposkytla a riaditeľ spoločnosti GLOBAL EAST Kft. a vodič O. T. síce uskutočnenie prepravy spoločnosťou GLOBAL EAST Kft. ústne potvrdili, ale doklady k tomuto tvrdeniu nepredložili.

26. Sťažovateľ taktiež poukazuje na závery Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/23/2023 zo dňa 27. júna 2024. Nie je však zjavné, ktoré konkrétne časti citovaného rozsudku sa vzťahujú na prejednávaný prípad. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžfk/8/2019 z 25. augusta 2020, v zmysle ktorého: „V súvislosti s často sa opakujúcou argumentáciou účastníkov, ktorá sa opiera o citáciu rozhodovacej činnosti (judikatúru) SD EÚ, kasačný súd zotrváva na záveroch už vyslovených NS SR, že povinnosťou sťažovateľa, pokiaľ sa v predchádzajúcom daňovom konaní alebo v súdnom prieskumnom konaní odvolával na niektoré rozsudky SD EÚ, bolo jeho dôkazným bremenom preukázať, že skutkový stav jeho daňovej transakcie má prvky niektorého z rozsudkov SD EÚ a nielen uvádzať niektoré právne závery v týchto rozsudkoch uvedené. Pokiaľ sú jeho tvrdenia len všeobecné, nemôže na ne súd v správnom súdnictve prihliadať (napr. rozsudky sp. zn. 2Sžf/19/2011, 3Sžf/24/2012).“

27. Sťažovateľ však žiadnym spôsobom nepreukázal, že ním citované rozhodnutie sa vzťahuje na prejednávaný prípad. V sťažovateľom citovanom rozhodnutí finančné orgány spochybňovali v zásade formálnu podmienku uplatneného práva na oslobodenie od dane pri intrakomunitárnom dodaní - spochybnili korektné vyplnenú faktúru (keď daňové orgány zistili, že tovar nebol dodaný osobe uvedenej na faktúre, ale až konečnému odberateľovi v reťazci) a spochybnili sťažovateľkou predložené prepravné doklady v časti údajov o nadobúdateľovi tovaru v zahraničí. Kasačný súd v tomto rozsudku uviedol, že z hľadiska materiálnych podmienok uplatneného daňového oprávnenia bolo podstatné, či tieto spoločnosti (koneční odberatelia) boli aj osobami podliehajúcimi daňovej povinnosti na území iného členského štátu a uzavrel, že len na základe formálnej vady - nesprávne uvedenému odberateľovi tovaru v Českej republike na vystavených dokladoch, nemožno neuznať uplatnené daňové oprávnenia. V prejednávanom prípade však z podmienok oslobodenia od dane, uvedených v § 43 ods. 1 zákona o DPH splnil sťažovateľ len podmienku, že dodávateľom musí byť osoba registrovaná pre DPH v tuzemsku a má postavenie platiteľa dane.

V. Záver

28. Na základe vyššie uvedeného kasačný súd dospel k záveru, že správny súd neporušil zákon v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) SSP, kasačná sťažnosť sťažovateľa teda nie je dôvodná, a preto kasačný súd kasačnú sťažnosť v súlade s § 461 SSP zamietol.

29. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1, 2 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal, procesne úspešnému žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípade, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré v danom prípade nenastali, a preto mu kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.